הניחה למ"ד הבנטו של כ"ג לה זהו הבנטו של כהן הדיוט. הבנטו של

כ"ג בשאר ימות השנה יב! דדברי הכל של כלאים לא זהו אבנטו של כהן

הדיוט דאותו של כ"ג הוה דכלאים ושל הדיוט לא הוה דכלאים שפיר:

אלא למ"ד זהו אבנטו של כהן הדיוט. (ג) נמי היה דכלאים כמו של כ"ג

מאי איכא למימר: וכי מימא כלאים

בלבישה והעלחה הוא דאסור אבל מימד

מותיה שרי. מותר להליעו ולישן על

ל) [יומא יב. סט. ע"ש וש"כ], ב) בילה
יד:, ג) בילה יד: יומא סט. ושם ושם ושם

איתא ר"ש בן פזין, ד) ל"ג לה כאן ובמס יומא דף סט. גרסיי לה רש"ק, ה) דף סט., ו) פסחים כו: פו., ו) ברכות סב:

ובכורות מד), ה) וע' פירש"י גיטין סח.

ב"ה נחרו ט) ולמיל בי מ"שו ט ברכום ד"ה מחרן, ש) [נעיכו. ע"ש], י) ברכות כה. סב: בכורות מד:, ל) [נ"יל אמר רב אשי הילכך וכו' וכ"א בע"ין, ל) [נדרים מט:], מ) מדות לד. פ"א מ"ב, () בפ"א: לא מימא הכי ומססברא,

ם) [סט. עי"ש חוס' ד"ה חפלין], ע) אולי ל"ל לחלי, פ) [לעיל כו. ד"ה

ע) מופי כ"ל נמופי, שם [נפני כו. ל"ם מחמ], ל) בס"א נוסף: אלו, ק) בע"י נוסף ד"ה: אפקירומא חולפה, ר) ל"ל מנא דאמר ה", ש) ל"ל גוברין, ס) ל"ל

תורה אור השלם

יַצַלָּה עֶלֶיף: בִּלְאָיִם וּבֶּגָּר בִּלְאִים שַׁדִּף לֹא תִ תַרְבִּיע בִּלְאִים שַׁדִּף לֹא תִ יַצַלָּה עֶלֶיף:

ַבְּיֵּי, בְּיֶּי וְיִי בְּפֵּרוּ תּוֹרְתֶּךְ: 2. עת לַעֲשׁוֹת לַיִי הַפֵּרוּ תּוֹרְתֶּךְ:

אָת חָלְתֵי תִּשְׁמֹרוּ בְּהֶמְתְּךְּ לֹא פיע פלאים שודה לא חזרע

תהלים קיט קכו

גובר, א) ועי' תוס' כתובות שבעה], ב) ע"כ שייך לדף כו.

בג א מיי׳ פ״ח מהלכות כלי הלכה יב יג טוש"ע י"ד סי שא סעיף א: בה ה מייי פ״ח מהלי בית הבחירה הל״ז:

בו ו מיי שם הלי י: הגהות הב"ח

(א) גמ' אלא ש"מ כנגד: (ב) שם (ח) גפ" חנת ש"מ כנגד: (כ) שם
 בר מקרא חייא דכפמילה של אבר:
 (ג) מפרש ד"ה אלא למ"ד וכו"
 הדיוט דשל הדיוט נמי היה
 דכלאים: (ד) ד"ה שמא מיכרן וכו"
 שארוג בו כלאים מצד אחד אפילו שתרוג כו כנמים מנמי מותי חפיכו מצד שני אסור ליהנות: (ה) ד"ה אלא ש"מ כנגד ראשיהן דכיון וכר לא מחמרינן כיון שיש: (ו) ד"ה שרים וכו׳ כנגד רחשו וביומה לה שרים וכוי כנגד לשבו ופיתנו כמ כמוב כלייל ומיב ובסוף ממק: (ו) ד"ה ובעל קרי וכוי דשמעינהו: (מ) ד"ה רב ספרא וכוי דשמעינהו: ביה דל כלייל ומיבת בפתח נמק: (ט) ד"ה כל מידי וכו' קרא חייא שאם צא רוק:

שימה מקובצת

אן מידי ביני ביני והאמר רבי שמעון אן מידי ביני כיני החתת רבי מתעון בן פוי א"ר: ב] ראשיהן ש"ח ואב"ה ג] מתיכת מ"ש עד מיכת חורתך נרשם בעיגול מ"ל: דן כרי מנאו נעול כר: ה] מיבות בתר דנפיק ל"ש: ה] א"ל ע"כ מיבות ר"א ל"ש: ה] ליה ה למיזל תיבת למיעל נמחה: חז דילמא נתיות מיבנו נתיעה מתחק. זון זי המתחק מסכן הוא: ט] דלא. ס"א מדחק: י] שטוף ואמית: יא] בר. מוס' חולין (דף טו ע"ב): יב] השנה דברי הכל (דף טו ע"ב): יב] השנה דברי הכל אות ד' נמחק: יג] וכיון שכנגד ראשיהן תיבת שלא נמחק: יד] דכלאים וכולי האי אות ד' ל"ש: טרן במחילה במסיבה ההולכת נ"ל שכנ"ל (אא"ה כך הוא לשון רב"א עכ"הן: טזן מרביה דכי הדדי: יון נפנה תחילה שב ואח"כ: יחז מימה אבל אם מיבת בר ל"ש:

הגהות מהר"ב רנשבורג

אן גב' עד כלן לא פליקה לשעיר. נ"ב ער מהרש"א במ"א המהלד שבע פ" ער מהרש"א במ"א והצאר שבע פ" לשעיר לארן שראל ווקרא שעיר על שם עשו הוא אדום שהיה בא"י ולא היי לנעשם בבה"ב כהפרסיים בבבל או פירוש לשעיר היינו לישתעאל החושל בא"י ולא נשפית היינו פשנוענות המושר בחייי ומו היו לנועין בבהייכ ונקרא שעיר כדאמרינן בפ׳ עשרה יוחסין הראיני ישמעאלים אייל דומין לשעירים של בה"כ עכ"ל הב"ש. אפשר דנקרא ישמעאל שעיר על שם עשו חותנו וכמו שיסד הפייטן בסליחה כלה שעיר וחותנו:

> לעזי רש"י פלט"ר [פילטר"א]. לֵבֵד.

פי' הרא"ש

שתי שמירות בשתי מקומות אלא שני שנה שותרות בשנה מקותות שום שני לרים שומרים במקום אחד ומה שנתנו שמתנו שמירה זו להצריך לה שני לרים משום הדרים אבראי רחוק והוצרך לנותם: הדרים אבראי הדרים וכיא דלוים. לפי׳ המא הא חשיב מהום שמירת כפיי קמח קח משיב מקום שמידת כהנים ולוים כ' מקומות: דר הבית דאי תמה. אם הוא עיף ומלש מן העמידה יכול לישב: ורשיבהו ז' שערים היו בעזרה. לפיי קמא דג' מקומות שהיו כהנים שומרים שהם הם בכלל כ"א מקומות דשמיים שהם הלוים. פריך שפיר ז' שערים שבהם קא חשיב במדות [פ"א מ"ד] בית הניצוץ ובית המוקד ששמרם מג' מקומות אבל לפיי ר"ת דהלוים שומרים בכ"א מקומות. מלבד ג' מהומות ששומרים עם הכהנים מאי תקומות שחומים עם הפהמם מחי פרין והא מגן ז' שערים והלא בית הנילון ובית המוקד הן מן השבעה. ובהם היו הכהנים והלוים שומרים והגך לא קא משיב: אמר אביי תרי מינייהו לא לריכי שימור. אחד בלפוו . יאחד בדרום האמלעים כי נשמרים

ומותר לזב ולבעל קרי ליכנס לשם הילכך עשו הכא מחילה ופתוחה להר הבית

גביו: שמא חיכרך נימא על בשרו. ומתחמם ופסיק רישא הוא ובגד שארוג בו כלאים מלד (ד) שני אפילו מלד האחד אסור ליהנות ממנו דכולו הוו דכלאים ואסור לישן עליהם חומרא דכלאים הוא ומסתמא הכא לא התירו הואיל ולא לצורך עבודה הוא: אלא ש"מ (ה) נגד רחשיהן. וכיון יגן שלח כנגד ראשיהן היו נתונים ליכא חומרא דכלאים יד] דכולי האי לא מחמרינן שיש היכר לדבר ולא אתו לידי איסורא: ואיבעים אימא באותן שאין בהן כלאים. לא תימא ה"נ מסתבראט דאי נתנו ליהנות בהן משום כלאים ליכא דבהנך דלית בהו כלאים קאמר דמניחין תחת ראשיהן ובסדר יומא בפרק בא לו (דף סט.) לא גרסינן להאי ואיבעית אימא: רב אשי אמר בגדי כהונה קשין. ואין מחממין ואנן בעינן העלאה דומיא דלבישה דאית בהו הנאה הילכך אי לאו הכי משום דלא ניתנו ליהנות בהן משום כלאים ליכא למיחש: נמטא. פלט"ר: גמדא. קשה: דנרש. מקום: שריא. דקשה הוא ואינו מחמם. ובפרק בא לו ביומאם פירש הרב רבינו ש"י פי׳ אחר ואינו נראה דפי׳ תפלין מן הלד שריין ולה חיישינן שמה יפיח בהן דשמה יפיח בהן לא שייך אלא בשעה שהוא לבוש בהם ותדע מדקא פריך נהי דניתנו ליהנות בהן ותיפוק ליה משום איסורא דכלאים היה לו להקשות נהי דניתנו ליהנות בהן תיפוק ליה משום שמא יפיח הואיל ואיסור שמא יפיח הוי אם הם כנגד ראשו (ו) ובסוף יומא אין כתוב בספרים ולא חיישינן דילמא מיגנדר ונפיל עלייהו לכך פירשו הרב משום איסור שמא יפיח בהם. והשתא לפי פירוש מורי אתיא שמעתא שפיר דהכי פירושו ש"מ מדקא שרינן איסור דאורייתא כלומר דבר שיוכל לבא לידי איסורא דאורייתא כ"ש דאית למישרי דבר שאינו יכול לבא אלא לידי איסורא דרבנן דאם באו תפלין כנגד ראשו אין כאן אלא משום בזיון וביומא (שם) מוכיחים מברייתה החת שמביה הש"ם לשם דבגדי כהונה ניתנו ליהנות בהן: במחילהשון ההולכת מסייע ליה לר' יוחנן דח"ר יוחנן מחילום לה נתקדשו. מש"ה תיקנו לו מחילות לנאת דרך שם ובפסחים בפרק כילד לולין (דף פו.) בסופו מוכיח דהה דה"ר יוחנן מחילות לא נתקדשו ה"מ במחילות שתחת הר הבית אבל מחילות שתחת עורה אם הם פתוחין לעזרה נתקדשו בקדושת עזרה ואם הם פתוחין להר הבית לא נתקדשו כלום אפילו בקדושת הר הבית

ש לחלר בית המוקד הבנוי בהר הבית לנאת לו לבעל קרי דרך שם למר כדאית ליה ולמר כדאית ליה כדפרישית במתני פ: ובעל קרי משחלה. הני תרי מילי יו שמעינהו מרביה

(פסחים סו:) דאמר התם זב וכל זב לרבות בעל קרי וזב משתלח חוץ לשתי מחנות מלורע חוץ לג' ואמרינן התם מסייע ליה לר' יוחנן דאמר רבי יוחנן כו': רב ספרא הוה יחיב בבית הכסא. ולא הוה ביה (ח) בפתח דלת אלא זה היה מנהגו אדם שרולה ליכנס שם היה נוחר ואם היה שם אדם היה נוחר כנגדו מה חמר לאחוריו

ורב ספרא לא עשה כן אלא רבי אבא נחר ואמר לו רב ספרא ליעול מר והיה לו לנחור כנגדו לכך השיב לו רבי אבא לאחר שינא משם: ע"כ לא סליקת לשעיר וגמרת מילי דשעיר. כלומר עדיין לא עלית לשם ואתה מתנהג במעשיהם שאינך לנוע כמותם אבל פרסיים לנועים הם כדאמרינן בברכות בפ"ק (דף ח:) בג' דברים אני אוהב את הפרסיים שלנועים בבית הכסא וכו': למימרה דלה היבעי ליה למיעל. ולה היה לו לומר בא אדוני אלא היה לו לנחור כנגדו: עמוד החוזר. כשחדם לריך לפנות ומשהא את נקביו ומחזירם בבטנו: סילון החוזר. אדם הלריך להטיל מים ומשהא את עלמו. גבי הטלת מים שייך לומר סילון: חשיך וחקין נפשך וקדים מקין נפשך כי היכי דלח מרחק. כלומר למד עלמך שאפילו אינך לריך לנקביך חזק עלמך ליפנות בב׳ פרקים ולא תלטרך ליפנות ביום שבני אדם מלויים אלא ביליאת היום בתחלת הלילה וגם קודם שתנא הלילה שבני אדם מלויין בבית ותוכל ליפנות סמוך לבית ומתוך שחלמוד את עלמך בשני פרקים אלו לא תלטרך ליפנות ביום בשעה שבני אדם מלויין בדרכים ולא תלטרך להתרחק מביתך שבתי כסאות שלהם היו בשדות ואם תלטרך

רבינו גרשום לא זהו אבנטו של כהן הדיוט. י. ראבנט של כה"ג משל כלאים הוי דכתיב ואת האבנט שש משזר דכתיב ואת האבנט שש משזר ותכלת שש כתנא תכלת עמרא אבל של כהן הדיוט לא אית ביה בלאים דלא הוי בהו תכלת: שמא ליאה והלכור. שנא. תיכרך נימא. ממה שתחתיו על בשרו ותדבק בגופו וכשהוא מתהפך נמצאת היא על גביו ואית ביה איסור לא יעלה: וכ״ת. אי משום הא משום שמא תיכרך מצי למעבד תקנה דמפסיק מידי ביני ביני שיקח בגד שאינו של כלאים בני שיקוז בגו שאינו של כלאים ויפרש על אותו של כלאים ויפסיק בינו לבין גופו ולא תיכרך לו נימא ומותר והאמר ר' שמעון כו': ואי בעי תימא. ואם תמצא לומר תחת ראשיהז נמי ניחא ותריץ לה באותז ליפנות ביום פעמים שתלטרך להתרחק ראשיהן נמי ניתא ותריץ לה באותן שאר בגדי כהונה שאין בהן כלאים חוץ מן האבנט: ואי בעי חימא. אפי חימא בהגך דכלאים ניחא קשין שאני כלומר כיון דחוטן כפול ששה קשין היו דלא מתהנו ותשהא נקביך ותסתכן: חוב וגלי כסי וקום. וכשאתה נפנה "] שב תחלה ואח"כ גלי ותעשה לרכך ואל תגלה מעומד וזהו מנייהו ושרו כדאמר רבא: נמטא לניעות שלא יראוך: כסי וקום. קודם מנייוו דשוד כו אמו דבא: נמטא גמדא. לבד קשה של כלאים שרי שאין הגוף נהנה ממנו: אתא רי אבא נחר ליה. הטיח בגרונו קול כדי שישמע רב ספרא ויצא: א״ל שתעמוד עלמך כסה לחחר שעשית לרכך: שטוף ושתי שטוף וחתית. וחע"ג דחין אדם שותה אלא א״כ שוטף את הכום כדי שישמע רב ספרא ויצא: א"ל רב ספרא ליעול מר. מיהו עד כאן לא עיילת לשעיר וגמרת מילי דשעיר כלומר עדיין לא נכנסת לארץ בני עשו לרומי שאינן צנועים ולמדת תרבותם הנחת כדאמר שטוף ושתי אפ״ה לאחר שתשתה שטוף ואחית דלמא איקרי ושתי בלא שטיפה ונמלא בולע רוקו: וה"ג תרבות פרסיים שצנועים ותפסת וכשחתה שותה מים שפוך מהן וחחר מנהג רומיים שאינן צנועין: ולאו הכי תנן מצאו נעול. כלומר לא היה לך לבוא כאן כשראיתו נעול כך תן לחלמידך. כלומר הא דבעינן הכי תנן מצאו נעול. כלומר לא היה לך לבוא כאן כשראיתו נעול וכשידעת שאני שם: ורב ספרא הכי קאמר ליה אעפ"כ ליעול מר שטיפה לאחר שתיה ה"מ ביין שאינך יכול לשפוך ממנו ותעביר הרוק בשפיכה חבר קאמו ליה אנפ כל ליכול מו סבר דלמא מסכן: חשיך תקין נפשך וקדים תקין נפשך כי היכי דלא תרחק. כלומר למד עצמך שתהא רגיל להקדים בשחרית עד משום בזיון אוכלין אבל במים שאין

פי' הראב"ד

שבני אדם ישנים וצא להפנות וכן

. נמי חשיך לערב וצא בשעה שאין

נמי חשיך לערב וצא בשעה שאין בני אדם מצויין בחוץ שאם לא תעשה כן תצטרך להתרחק מן בני אדם עד כדי שלא יראו פרועך וכשאתה מקדים ומחשיך תוכל להיפנות באי זה מקום שתרצה להיפנות באי זה מקום שתרצה

ולא תצטרך להתרחק: תיב וגלי.

הכרוד ואח"כ ובית הכבוד ואח״כ היתה מתעקמת כלפי צפון כלפי שער הטדי. אלא הא א״ל דפליגי דת״ק סביר דטבול יום מותר לישב אצל אחיו הכהנים מפני שאותה לשכה הטבילה חשובה כמו החיל לאברי עזרת נשים שמותר על ידו לגבי עזרת נשים שמותר על ידו ליכנס לשם ואע"ג דכולי האי לא דמי׳ לשכת הטבילה לחיל משום דחיל הוא פתוח להר הבית וזה אינו פתוח אלא לבית המוקד. מכל מקום יש לנו לומר כיון שהיתה הלשכה פתוחה ע״י

בשעה שהיה בא אלל המשמר כל משמר שאינו עומד כנגדו ואומר המסיבה היורדת מתוכק החילה לתחת הבירה שהיא היכל כדמוכח בירושלמי בירה היכל היא. ואח"כ כדפרישית לעיל שהמסיבה היתה מתעקמת תחילה לתחת הבירה שהיא היכל כדמוכח בירושלמי בירה היכל היא. ואח"כ היתה מתעקמת לתחת החיל ויוצא כנגד שער הטדי שעומד בצפון כדקתני במסי מדות חשיבה לה לההיא לשכה כאילו היתה פתוחה מלפי בה ור׳ אלעור ב"י סובר דההיא פתוחה דהשכה פתוחה כלפי חוץ שרובה כאילו היתה לבית המוקד כלפי חוץ כלפי חוץ ע"י המסיבה אין זו פתוחה הולשכה פתוחה כלפי בית המוקד חשובה כאילו היתה לבית המוקד כלפי חוץ לפכך לר"א ב"י היה יורד למסיבה לאתר: כשהיה פוגע בית הטבילה היה טובל ואח"כ היה הולך רוצא למסיבה שתחת החיל ויוצא כנגד שער הטדי מתוך המסיבה וממחין עד למחר שהשער נפתח כי עי"ז מותר בהר הבית אבל אם לא טביל זה היה אסור אפי בהר הבית זה נראה בשינוי: גבל' מנה"מ ב"א וממרין דאמר קרא החונים לפני המשכן זה היה אסור אפי בהר הבית זה נראה בשינוי: גבל'

כאן בזיון שפוך מהן וטוב לעשות

יותר: וחחר כך תן לתלמידך. שפוך

מהן תחלה קא סלקא דעתך הואיל

ותלמידו הוא לא אנינא דעתיה קמ"ל:ש

כל מידי לא הפלוט קמי רבך בר

מקרא דכפסילה של אבר דמי. כל

מידי דבר שאכלת ובא רוק בפיך

לא תרוק בפני רבך דאמרינן (עירובין

דף נט.) הרק בפני רבו חייב מיתה

הן בר אם אכלת קרא (ע) ודייסא

שאם בא רוק בפיך אל תחזירהו

לאחוריו דסכנה היא: דכפתילה של

סגוף

המס.

אישים

אבר דמי. ששורפין את כפתילה של אבר: **חנן**

במסכת מדות: איש הר

שר כמו (משלי ח) אליכם

אקרא. כל לילה ולילה היה מחזר על כל משמר ומשמר והיו

לו מפתחות הר הבית ואבוקות דולקות לפניו: וכל משמר.

הניחא למ"ד אבנמו של כ"ג לא זהו אבנמו ₪ של כהן הדיום אלא למ"ד "אבנמו של כהן . הדיום זהו אבנמו של כ"ג מאי איכא למימר וכי תימא כלאים בעליה ולבישה הוא דאסור אבל מימך תותיה שפיר דמי יוהתניא ילא יעלה עליך אבל אתה מציעו תחתיך יאבל אמרו חכמים אסור לעשות כן שמא תיכרך נימא אחת על בשרו וכי תימא דמפסיק מידי והאמר ר"ש א"ר יהושע בן לוי א"ר יוםי בן שאול משום קהלא קדישא שבירושלים יאפילו עשר מצעות זו על גב זו וכלאים תחתיהן אסור לישן עליהן אלא ש"מ י (3 נגד ראשיהן ₪ ואי בעית אימא באותן שאין בהן כלאים רב אשי אמר בגדי כהונה קשין הן דאמר רב הונא בריה דרב יהושע הא ינממא גמדא דנרש שריא סי (ת"ש בגדי כהונה היוצא בהן למדינה אסור ובמקדש בין בשעת עבודה ובין שלא בשעת עבודה מותר מפני שבגדי כהונה ניתנו ליהנות בהן ש"מ ובמדינה לא והתניא בכ"א בו יום הר גריזים דלא למיספד כדאיתא ביומא ייפרק בא לו כ"ג קרוב וכו' עד איבעית אימא ראויין הן לבגדי כהונה ואי בעית אימא יעת לעשות לה' הפרו תורתך): אירע קרי באחד מהן [וכו']: מסייע ליה לר' יוחגן יהדאמר מחילות לא נתקדשו ובעל קרי משתלח חוץ לשני מחנות: והנרות דולקין מכאן ומכאן כו'ח: "רב ספרא הוה יתיב בבית הכסא אתא ר' אבא ינחר ליה א"ל ליעול מר יו בתר דנפיק א"ל סנחר ליה יור׳ אבא או ע"כ לא סליקת לשעיר גמרת מילי דשעיר לאו הכי תנן שמצאו נעול בידוע שיש שם אדם למימרא דלא מיבעי זו ליה למיעל ורב ספרא סבר דלמא יו מסוכן הוא יכדתני' רשב"ג אומר עמוד החוזר מביא את האדם לידי הדרוקן סילון החוזר מביא את האדם לידי ירקון א"ל רב לחייא בריה וכן א"ל רב הונא לרבה בריה חשיך תקין נפשך וקדים תקין נפשך כי היכי דלא יו תרחק תוב וגלי כסי וקום שמוף ושתי ז [שמוף] ואחית וכשאתה שותה מים שפוך מהן ואח"כ תן לתלמידך כדתניא לא ישתה אדם מים ויתן לתלמידו אלא אם כן שפך מהן ומעשה באחר ששתה מים ולא שפך מהן ונתן לתלמידו ואותו תלמיד איסמנים היה ולא רצה לשתות ומת בצמא באותה שעה אמרו לא ישתה אדם מים ויתז לתלמידו אא"כ שפך מהזף רב אשי אמר הילכך האי תלמידא דשפיך קמי רביה לית ביה משום אפקירותא⁶ כל מילי לא תיפלוט באפי רבך בר יה מקרא (3) ודייםא דכפתילה של אבר דמו ייתנן התם יאיש הר הבית היה מחזר על כל משמר ומשמר ואבוקות דולקות לפניו וכל משמר שאינו עומד וא"ל איש הר הבית

מוֹ כי הדדי אמרינהו: חוץ לשתי מחנות גרס. וכן מוכח באלו דברים

מתרכלין, ואמרכלן כמו אמר כולא וע"י הוריות יג.ן והם הממונים על הגזברין תרגום ונשיא נשיאי הלוי ואמרכולא: אלמא איכא תנא דאמר ח' וכו"ן מתרככון, ומתרכון כמו מתר כולא פנ" הוריות יג.) הם המנונים על המגברין מרגום ונשיא בשיא יביר ומתרכולה: איבא אירה מלח החתר היו (כו") מי הי היו. כלותר כי היביר היה מהל אחתם שערים מכאן נותי ראים למאי דבירשית של דביר המוקד היו תון מחשה שערים מכאן נותי ראים למאי דבירשית של ביר המוקד היו תון מחשה שער השורם. זכיין לא הוה בעורה אולא הי שערים ע"ר כילון זכיית המוקד מהם. נמלא ז' מקומות ששומרים ביחד הם בכלל כ"א מקומות של שמירה הליה למיד ביר של המולד ביר המוקד היו תון מחשה של שמירה הליה ביר שערים היו בערים הוו. הי"ה לשלה התנאים דלא מספשבר לתיית דפליני באי בשתרים הרב אחלי שבור ביר ביר של המולד המולד המולד המולד המולד המולד המולד המולד היו של את ולא מכור בילפיני תולד בעורים לו מולד לניתר התקלתן היו קוסף המולד המולד

יייג ש) החלדכרן ומסתחם גדונים קם נשיב בין ידים נונננים שב של של שי מהנו בין שי מהבין בין בין בין בין בין בין לא סוה לריך לחימרא דאין ישנים בהן: ש"ש בגדי הסוה מעו ליחסו הבן. לחימה של המקום עולה בי הלך בים מתוך חלומראה אי שוחל וך לא זהו אבנטן של כהן בין ביקר. מיד בי הרון שמון זר ופלוגמא היא פיותא (דף סמ: וסטו) אבל במוך העורה לכייע שרי דלא נמנה חורה למלאכי השרח: ש"ש תפילין מן הלד שרי, כשאדם ישן יכול להשים חפלין בצדו: ב) אבגפו של כהייג פקודי בעשית בגבי רהייג ואת האבנט שש משור חבלת וארגמן מעשה רוקם. ואבנט של הדיוט היה של שש. וכחיב בפי מצוה בבגדי